

film i provinsen

Den københavnske filmentusiast har efterhånden fået ret gode betingelser for at kunne dyrke sin interesse. Selvom der stadig er for få biografer i København, er repertoiret på de eksisterende mere varieret og tidssvarende end før. En gevinst er også det hastigt voksende antal af reprise- og cavalcadeteatre i hovedstadsområdet, der tilrettelægger programmerne i frugtbar konkurrence med hinanden. Et par af disse repremierebiografer er ovenikøbet ved at etablere sig som en slags *cinémas d'art et d'essai*. Hertil kommer, at specielle filmuger, filmweekends og særarrangementer bliver stadig hyppigere og giver de københavnske cinéaster mulighed for at se filmene, mens de stadig analyseres og diskuteres i tidsskrifterne.

Dette er alt sammen såre godt, men i vor københavnske selvgælde må vi ikke glemme, at der også uden for København er mennesker, der interesserer sig for film, og deres situation er der ingen grund til at råbe hurra for. Ikke blot får disse mennesker ikke lejlighed til at deltage i alle særarrangementerne, men ofte får de ikke engang chancen for at se en række af de kunstnerisk interessante film, som bringes til landet. Det er en gammel historie, og der er sikkert mange fornuftige grunde til, at provinsens biografer ikke kan binde an med de såkaldt vanskeligere film. I provinsens filmklubber kan de allermost interesserede dyrke filmkunsten, og i nogle år har filmklubberne haft mulighed for at vise nyere film, der stadig er i kommerciel distribution, på grundlag af nogle aftaler, som Filmmuseet har med en række udlejere. Filmklubberne har benyttet sig meget af denne ordning, og det har vist sig, at interessen i filmklubberne først og fremmest koncentrerer sig om de nyeste film. Naturligvis løser dette ikke provinsens filmproblemer. Det siger dog sig selv, at en filmklub først og fremmest henvender sig til et publikum, der allerede er aktivt filminteresset, og desuden er alle filmklubforevisninger forbundet med en række forordninger og restriktioner. (Eksempelvis kan nævnes, at Filmmuseet, hvis forevisningsvirksomhed jo er organiseret som en filmklub, fordi loven kræver det, ikke i sine serier kan inkludere film, som findes i kommerciel distribution, selvom sådanne film skal indgå i en sammenhæng, hvor de er nødvendige. Ingen anden filmarkivbiograf i verden arbejder på sådanne betingelser).

Det er derfor snart på tide, at man prøver på at finde frem til nogle ordninger, der sikrer de kunstnerisk betydelige, men måske kommercielt usikre film så omfattende en distribution i hele landet som muligt. Og det er indlysende, at det bør være en af Filmfondens vigtigste opgaver, efter at der nu er tilvejebragt fungerende ordninger med hensyn til støtte af den danske spille- og kortfilmproduktion. Ikke mindst efter at der nu er gjort en virkelig indsats for at skabe en produktion af såkaldt frie kortfilm bliver det jo nødvendigt at løse det gamle problem: at få de danske kortfilm vist i biograferne.

At præmiere biografer, der viser kunstnerisk værdifulde film, er ingen løsning, hvilket naturligvis ikke hindrer, at man kunne gøre det som en personlig opmuntring. Når hidtil kun filmudlejerne har fået præmier, er det vel bl. a. fordi de ikke i loven er forpligtet til at importere kunstnerisk værdifulde film. I følge § 7 i loven er biograf-ejerne jo imidlertid pålagt „at drage omsorg for, at kulturelt og kunstnerisk værdifulde film forevises“. Mange biografere kan sikkert af simple økonomiske grunde ikke opfylde denne betingelse. Man må derfor sørge for, at de får betingelserne. F. eks. ved at Filmfonden dækker evt. underskud ved forevisning af kunstnerisk værdifulde film. I Sverige har man forsøgt sig med cirkulerende filmuger, men systemet har ikke været nogen udelt succes. Og der skal måske gøres mange forsøg, før man finder frem til en praktisk ordning.